

Inne metody prowadzenia ewidencji przychodów

Istnieje możliwość prowadzenia ewidencji przychodów przy użyciu komputera. W tym przypadku należy sporządzić na koniec miesiąca wydruk zapisów dokonanych za dany miesiąc. Powinien być on zgodny z wzorem ewidencji określonym w załączniku do rozporządzenia. Jeżeli stosowany program komputerowy nie zapewnia wydruku ewidencji według tego wzoru, podatnik jest zobowiązany do zaprowadzenia zbroszurowanej ewidencji przychodów, w której po zakończeniu miesiąca wpisuje w odpowiednich kolumnach, sumy przychodów uzyskanych w danym miesiącu, według poszczególnych stawek ryczałtu.[\[1\]](#)

W przypadku gdy podatnik uzyskuje przychody opodatkowane różnymi stawkami i dokonuje odliczeń od przychodu, dokonuje tego w każdym przychodzie w takim stosunku, w jakim w roku podatkowym przedstawiają się poszczególne przychody opodatkowane różnymi stawkami, w ogólnej kwocie przychodów.

W przypadku, gdy podatnik korzysta z odliczeń, to dokonywane odliczenia należy wykazać w odrębnych pozycjach ewidencji i zmniejszyć o nie kwotę przychodu stanowiącego podstawę opodatkowania.

Wzór ewidencji przychodów

Ewidencję przychodów należy prowadzić według następującego wzoru :

Listopad 1999r.

Lp	Data wpisu	Data uzysk. przych.	Nr dow.	Kw. prz.op.wg stawki						Ogółem przych.		Uwagi
				8,5%		5,5%		3,0%		zł	Gr	
				zł	gr	zł	gr	zł	gr			
1	2	3	4	5	6	7	8		9			

1	2.11.99	2.11.99	RU 24/99	23	00	0	00	43	00	66	00	
2	7.11.99	7.11.99	RU 25/99	71	00	0	00	12	00	83	00	
Podsumowanie strony				94	00	0	00	55	00	149	00	
Przeniesienie z pop.str.				0	00	0	00	0	00	0	00	
Suma przychodów				94	00	0	00	55	00	149	00	

Źródło : na podstawie wzoru z 35 str. B. Michalczyk „ Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych z pozarolniczej działalności gospodarczej” Wyd. Miczałczyk i Prokop s.c., Łódź 2000 r.

Prawidłowe prowadzenie ewidencji przychodów

Ewidencja powinna być prowadzona w sposób rzetelny i niewadliwie. Ewidencję uznaje się za niewadliwą, wówczas gdy jest prowadzona zgodnie z przepisami rozporządzenia, natomiast rzetelnie – jeżeli jest prowadzona zgodnie ze stanem rzeczywistym.

Uznaje się również za prawidłową, gdy :

- nie wpisane lub błędnie wpisane kwoty przychodów łącznie nie przekraczają 0,5% przychodu wykazanego w ewidencji za dany rok podatkowy
- nie wpisane lub błędnie wpisane kwoty przychodów łącznie nie przekraczają 0,5% przychodu wykazanego w roku podatkowym do dnia, w którym urząd skarbowy lub organ kontroli skarbowej stwierdził te błędy
- brak właściwych zapisów jest związany z nieszczęśliwym wypadkiem lub zdarzeniem losowym, które uniemożliwiło podatnikowi prowadzenie ewidencji przychodów
- błędy spowodowały podwyższenie kwoty podstawy opodatkowania
- podatnik uzupełnił zapisy lub dokonał korekty błędnych zapisów w ewidencji przed rozpoczęciem kontroli przez urząd skarbowy lub organ kontroli skarbowej

- błędne zapisy są skutkiem oczywistej omyłki, a podatnik posiada dowody księgowe na podstawie, których dokonano zapisów w ewidencji dotyczących przychodów.[\[2\]](#)

W przypadku nieprowadzenia lub prowadzenia ewidencji bez zachowania warunków do uznania jej za dowód w postępowaniu podatkowym, organ podatkowy określi wartość niezawidencjonowanego przychodu, w tym również w drodze oszacowania i ustali od tej kwoty ryczałt od przychodów ewidencjonowanych w wysokości 20%.

Karty przychodów

Podatnicy dokonujący pracownikom wypłat należności ze stosunku pracy, obowiązani są prowadzić imienne karty przychodów pracowników, które powinny zawierać co najmniej następujące dane[\[3\]](#): (1)

- imię i nazwisko pracownika
- kwotę wypłaconych w danym miesiącu przychodów brutto w gotówce oraz w naturze
- koszty uzyskania przychodu
- potrącone przez płatnika w danym miesiącu kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz chorobowe
- dochód za miesiąc
- razem dochód narastająco od początku roku
- kwotę zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych
- kwotę składki na powszechne ubezpieczenie zdrowotne
- kwotę należnej zaliczki na podatek dochodowy i datę jej przekazania

Karty wynagrodzeń pracowników należy wypełniać za każdy miesiąc, nie później niż do 20 dnia miesiąca za miesiąc poprzedni. Mogą być one prowadzone przy użyciu komputera, przy zachowaniu warunków określonych dla komputerowego prowadzenia ewidencji przychodów.

Inne metody prowadzenia ewidencji przychodów wynikają przede

wszystkim z możliwości dostosowania jej formy do potrzeb i skali działalności gospodarczej, przy zachowaniu zgodności z obowiązującymi przepisami prawa podatkowego. Tradycyjnie ewidencję prowadzi się w formie papierowej, stosując specjalne księgi lub druki zatwierdzone przez Ministra Finansów. Ta metoda jest prosta, łatwo dostępna i pozwala na ręczne wprowadzanie zapisów, jednak wymaga dużej staranności, aby uniknąć błędów oraz zachować czytelność i chronologię wpisów. Dokumenty muszą być przechowywane w formie fizycznej, co wiąże się z koniecznością zapewnienia miejsca do ich archiwizacji oraz zabezpieczenia przed zniszczeniem.

Coraz częściej wybieraną metodą jest prowadzenie ewidencji przychodów w formie elektronicznej, która pozwala na zautomatyzowanie procesów księgowych i znacząco usprawnia prowadzenie dokumentacji. Systemy komputerowe umożliwiają bieżące księgowanie transakcji, przyporządkowanie ich do odpowiednich stawek ryczałtu oraz automatyczne generowanie raportów i zestawień wymaganych przez organy podatkowe. Elektroniczne narzędzia pozwalają również na łatwe przechowywanie i archiwizację danych, a dodatkowym atutem jest możliwość szybkiego wyszukiwania informacji oraz eliminacja błędów wynikających z ręcznego księgowania.

Specjalistyczne programy finansowo-księgowe i aplikacje dla przedsiębiorców oferują rozbudowane funkcje, które wspierają prowadzenie ewidencji przychodów. Takie rozwiązania umożliwiają integrację z systemami sprzedażowymi i bankowością internetową, co ułatwia automatyczne księgowanie transakcji i skraca czas potrzebny na obsługę księgową. Dzięki temu przedsiębiorca może skupić się na działalności operacyjnej, jednocześnie zachowując pełną kontrolę nad finansami firmy. Wiele z tych programów jest zgodnych z wymaganiami organów podatkowych, co oznacza, że dane można łatwo udostępnić podczas kontroli lub w ramach bieżącej współpracy z urzędem skarbowym.

Popularną metodą prowadzenia ewidencji przychodów, szczególnie

wśród małych przedsiębiorstw, jest korzystanie z usług biur rachunkowych. W takim przypadku odpowiedzialność za poprawność i terminowość wpisów przejmują profesjonaliści, a przedsiębiorca ma pewność, że dokumentacja jest prowadzona zgodnie z przepisami. Ta metoda sprawdza się szczególnie wtedy, gdy przedsiębiorca nie posiada wiedzy księgowej lub nie chce samodzielnie zajmować się dokumentacją. Biura rachunkowe często wykorzystują własne systemy informatyczne, które gwarantują zgodność z wymaganiami prawa oraz bezpieczeństwo przechowywanych danych.

Można także wyróżnić nowoczesne rozwiązania hybrydowe, łączące prowadzenie ewidencji przychodów przez przedsiębiorcę z bieżącym nadzorem księgowym. W tym modelu przedsiębiorca samodzielnie rejestruje podstawowe dane w aplikacjach księgowych lub na platformach online, natomiast biuro rachunkowe lub doradca podatkowy sprawdza poprawność dokumentacji, przygotowuje deklaracje podatkowe oraz zapewnia wsparcie podczas kontroli. Ta metoda daje większą niezależność, a jednocześnie minimalizuje ryzyko błędów i pozwala ograniczyć koszty obsługi księgowej.

Metody prowadzenia ewidencji przychodów można dostosować do indywidualnych potrzeb przedsiębiorcy i specyfiki jego działalności. Tradycyjna księga papierowa nadal jest stosowana, jednak coraz częściej zastępowana jest przez systemy elektroniczne, które oferują wygodę, szybkość oraz pełną zgodność z nowoczesnymi wymogami administracyjnymi. Rozwiązania hybrydowe i korzystanie z usług biur rachunkowych dodatkowo podnoszą bezpieczeństwo i komfort prowadzenia działalności, co sprawia, że ewidencja przychodów staje się nie tylko obowiązkiem podatkowym, ale również narzędziem wspierającym zarządzanie przedsiębiorstwem.

[1] Na podstawie ustawy z dnia 20 listopada 1998 roku o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów

osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Z 1998r. nr 144, poz. 930)

[2] B. Michalczyk „ Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych ”
Wyd. Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 38-39

[3] B. Michalczyk „Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych ”
Wyd. Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 57

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -
potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę
[pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach
prawa.

Ewidencja przychodów

Zasady dotyczące prowadzenia ewidencji przychodów, wykazy
środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,
książki zamówień, kart przychodów u podatników opłacających
ryczałt od przychodów ewidencjonowanych, reguluje
Rozporządzenie Ministra Finansów z 18 grudnia 1998 roku, które
weszło w życie od 1 stycznia 1999 roku.

Ewidencja przychodów powinna zawierać następujące kolumny[1]:

Kolumna 1– przeznaczona jest do wpisywania kolejnych numerów
wpisów do ewidencji. Tym samym numerem należy oznaczyć dowód
stanowiący podstawę zapisu do ewidencji.

Kolumna 2– przeznaczona jest do wpisywania daty (dnia i
miesiąca) dokonania wpisu do ewidencji danej pozycji zapisu.

Kolumna 3– służy do zapisu daty osiągnięcia przychodu z
działalności gospodarczej.

Kolumna 4– przeznaczona jest do zapisu numeru dowodu, na

podstawie którego dokonano wpisu.

W kolumnach od 5 do 7 wpisuje się kwoty przychodu opodatkowania według stawki ryczałtu ewidencjonowanego.

Kolumna 8– przeznaczona jest do ewidencjonowania łącznej kwoty przychodu, niezależnie od tego jaką stawką ryczałtu ewidencjonowanego dany przychód jest opodatkowany.

W kolumnie 9 wpisuje się ewentualne uwagi dotyczące zapisów dokonanych w kolumnach od 1 do 8.

Ewidencja przychodów nie podlega oparafowaniu, natomiast powinna być zbroszurowana, a jej karty kolejno ponumerowane.

Zapisy w ewidencji dokonywane są na podstawie:

- faktur, rachunków- jeżeli sprzedaż jest udokumentowana takimi dowodami
- dowodu wewnętrznego- jeżeli sprzedaż jest dokonywana bez wystawiania faktur, rachunków; taki dowód sporządza podatnik na koniec dnia i wykazuje w nim wartość uzyskanych w tym dniu przychodów nieudokumentowanych fakturami czy też rachunkami, z podziałem na przychody objęte poszczególnymi stawkami ryczałtu.
- dowodów potwierdzających faktyczne uzyskanie przychodów, w przypadku przychodów o których mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych [\[2\]](#); dotyczy to przychodów ze sprzedaży składników majątku związanego z wykonywaną działalnością, dotacje, subwencje, różnice kursowe, kary umowne, odsetki od środków na rachunkach bankowych otrzymywanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, wartość umorzonych lub przedawnionych zobowiązań, wartość zwróconych wierzytelności, otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń, a także od 01.01.1999 roku – wynagrodzenie za obsługę pracowniczego programu emerytalnego uczestnika.
- dziennego zestawienia faktur, rachunków- w sytuacji, gdy

podatnik wystawia w ciągu dnia dużą ilość dowodów dokumentujących dokonaną sprzedaż, może sporządzić dzienne zestawienie wszystkich dokumentów, stanowiące podstawę dokonania zapisu w ewidencji przychodów.

Podatnicy opłacający na podstawie odrębnych przepisów podatek VAT, mogą w ciągu roku podatkowego ewidencjonować przychody w dacie wystawienia faktury. W ostatnim dniu roku, istnieje obowiązek wpisania do ewidencji przychodów kwoty przychodów – według poszczególnych stawek ryczałtu ewidencjonowanego, odnoszących się do wydanych towarów lub wykonanych usług do dnia 31 grudnia danego roku, na które zostaną wystawione faktury w roku następnym, a po ich wystawieniu należy odnotować w ewidencji przychodów za rok podatkowy w kolumnie uwagi, numery i daty faktur ewentualnie rachunków. Ewidencjonując przychody w roku następnym podatnicy nie wykazują wartości przychodów wynikających z faktur, rachunków odnoszących się do przychodów z roku poprzedniego. Zasadę tę, stosuje się odpowiednio, w razie likwidacji działalności, zmiany umowy spółki lub zmiany wspólnika w ciągu roku podatkowego, jeżeli podatnik ewidencjonował przychody w dacie wystawienia faktury. [\[31\]](#)

Zapisy w ewidencji przychodów muszą być dokonywane w porządku chronologicznym, na podstawie wymienionych wcześniej dowodów, w czasie zapewniającym prawidłowe i terminowe rozliczenie należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, ale nie później niż do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

Ewidencja przychodów jest jedną z najprostszych form prowadzenia dokumentacji księgowej, stosowaną przede wszystkim przez podatników rozliczających się w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych. Jej głównym celem jest rzetelne i systematyczne rejestrowanie wszystkich przychodów uzyskanych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, bez konieczności dokumentowania kosztów ich uzyskania. Podstawę prawną prowadzenia ewidencji stanowi ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez

osoby fizyczne oraz przepisy wykonawcze wydawane przez Ministra Finansów. Obowiązek jej założenia powstaje z chwilą wyboru ryczałtu jako formy opodatkowania, co następuje przy rejestracji działalności gospodarczej lub na początku kolejnego roku podatkowego.

Prowadzenie ewidencji przychodów wymaga od przedsiębiorcy szczególnej systematyczności i skrupulatności. Każda sprzedaż towarów lub usług musi być niezwłocznie odnotowana, najpóźniej następnego dnia roboczego po uzyskaniu przychodu. W ewidencji zamieszcza się przede wszystkim datę uzyskania przychodu, jego źródło, kwotę brutto oraz oznaczenie stawki ryczałtu, według której podatek zostanie obliczony. Podatnik powinien prowadzić zapisy w sposób umożliwiający łatwe przypisanie danego przychodu do odpowiedniej kategorii działalności, co jest istotne szczególnie wtedy, gdy różne rodzaje przychodów podlegają opodatkowaniu według różnych stawek.

Ewidencję przychodów można prowadzić w formie papierowej lub elektronicznej. W przypadku wersji tradycyjnej wykorzystywane są specjalne druki księgowo, które spełniają wymagania określone w przepisach prawa podatkowego. Forma elektroniczna z kolei pozwala na wykorzystanie programów księgowych i systemów internetowych, które automatyzują procesy księgowania i ułatwiają sporządzanie zestawień oraz raportów. Niezależnie od wybranej formy przedsiębiorca jest zobowiązany do przechowywania dowodów księgowych, takich jak faktury, rachunki czy paragony, które stanowią podstawę dokonanych wpisów i podlegają kontroli organów podatkowych.

Ewidencja przychodów jest ściśle powiązana z obowiązkiem sporządzania rocznych zestawień i spisu z natury, obejmującego towary handlowe, materiały i półprodukty. Mimo że w ryczałcie podatkowym nie odlicza się kosztów uzyskania przychodów, obowiązek ten ma charakter kontrolny i pozwala na ocenę kompletności dokumentacji podatnika. Sporządzenie takiego zestawienia jest niezbędne na początku każdego roku podatkowego oraz przy zakończeniu działalności gospodarczej, a

jego brak może skutkować sankcjami.

Znaczenie ewidencji przychodów wykracza poza funkcję podatkową, ponieważ stanowi ona także narzędzie zarządzania działalnością gospodarczą. Dzięki systematycznym wpisom przedsiębiorca zyskuje jasny obraz wysokości osiągniętych przychodów, co pozwala mu planować rozwój firmy, oceniać rentowność poszczególnych działań i podejmować świadome decyzje biznesowe. W praktyce ewidencja przychodów jest więc nie tylko wymogiem formalnym, ale również narzędziem analitycznym wspierającym procesy zarządcze.

Wraz z postępującą cyfryzacją administracji publicznej prowadzenie ewidencji przychodów staje się coraz prostsze i bardziej zautomatyzowane. Systemy takie jak e-Urząd Skarbowy umożliwiają składanie deklaracji i kontrolę rozliczeń online, a zintegrowane programy księgowość pozwalają na bieżąco monitorować wysokość należnego podatku. To sprawia, że przedsiębiorcy mają możliwość znacznego ograniczenia czasu poświęcanego na obsługę księgową, przy jednoczesnym zachowaniu pełnej zgodności z przepisami prawa.

Podsumowując, ewidencja przychodów jest prostą, ale niezwykle ważną formą dokumentacji księgowość, przeznaczoną głównie dla mikroprzedsiębiorców i osób prowadzących działalność na niewielką skalę. Jej prawidłowe prowadzenie wymaga znajomości obowiązujących przepisów, systematyczności i odpowiedniej organizacji pracy. Umożliwia ona przejrzyste rozliczenie podatku, minimalizuje ryzyko błędów oraz wspiera proces podejmowania decyzji gospodarczych. Wybór tej formy rozliczeń pozwala przedsiębiorcom skoncentrować się na rozwoju działalności przy jednoczesnym uproszczeniu obowiązków związanych z księgowością i podatkami.

[2] Art. 14 ust.2 ustawy z 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Z 1993r. poz. 416 ze zmianami

[3] B. Michalczyk „ Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych „ Wyd. Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 40

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Założenie ewidencji przychodów

Założenie ewidencji przychodów jest kluczowym elementem prowadzenia działalności gospodarczej w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i stanowi obowiązek podatników, którzy wybrali ten sposób rozliczania się z urzędem skarbowym. Ewidencja przychodów jest uproszczoną formą księgowości, która ma na celu rzetelne dokumentowanie wysokości uzyskiwanych przychodów bez konieczności szczegółowego ujmowania kosztów ich uzyskania. Jej prowadzenie reguluje ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne oraz przepisy wykonawcze wydane przez Ministra Finansów. Dzięki ewidencji możliwe jest prawidłowe obliczenie należnego podatku i zapewnienie przejrzystości rozliczeń podatnika.

Założenie ewidencji przychodów wymaga spełnienia określonych formalności. Podatnik, który zdecyduje się na rozliczanie podatku w formie ryczałtu, musi zgłosić ten wybór we właściwym urzędzie skarbowym, najczęściej w formie aktualizacji wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Wskazanie wybranej formy opodatkowania następuje na początku roku podatkowego lub w momencie rozpoczynania działalności gospodarczej. Od tego momentu podatnik ma obowiązek prowadzenia ewidencji przychodów od pierwszego dnia osiągnięcia przychodów.

Ewidencja przychodów musi być prowadzona w sposób systematyczny i rzetelny, co oznacza, że każdy uzyskany przychód powinien zostać ujęty niezwłocznie po jego osiągnięciu. Może być prowadzona zarówno w formie papierowej, jak i elektronicznej, pod warunkiem zachowania wszystkich wymaganych elementów formalnych. W ewidencji zamieszcza się takie informacje jak numer wpisu, data uzyskania przychodu, jego źródło oraz kwota brutto. W przypadku prowadzenia sprzedaży objętej różnymi stawkami ryczałtu podatnik powinien prowadzić zapisy w sposób umożliwiający przypisanie przychodów do odpowiednich stawek podatku.

Założenie i prowadzenie ewidencji przychodów wiąże się także z koniecznością przechowywania dowodów księgowych potwierdzających wpisy. Są to przede wszystkim faktury, paragony, rachunki oraz inne dokumenty źródłowe potwierdzające sprzedaż lub świadczenie usług. Organy podatkowe mają prawo do kontroli ewidencji, dlatego jej prowadzenie musi być zgodne z przepisami i pozwalać na łatwe zweryfikowanie wysokości osiąganych przychodów. Podatnicy, którzy prowadzą ewidencję w formie elektronicznej, zobowiązani są do jej archiwizacji i udostępnienia organom podatkowym w wymaganej formie.

Ewidencja przychodów jest także powiązana z obowiązkiem sporządzania dodatkowych zestawień, takich jak spis z natury towarów handlowych, materiałów i półproduktów. Sporządzenie tego spisu na początku roku podatkowego i przy zakończeniu działalności jest niezbędne do prawidłowego rozliczenia ryczałtu. Chociaż w tej formie opodatkowania nie uwzględnia się kosztów uzyskania przychodów, obowiązek ten służy kontroli prawidłowości rozliczeń i kompletności prowadzonej ewidencji.

Znaczenie ewidencji przychodów w systemie podatkowym jest ogromne, ponieważ stanowi ona uproszczenie dla mikroprzedsiębiorców i osób prowadzących drobną działalność gospodarczą. Pozwala na uniknięcie skomplikowanych rozliczeń księgowych, a jednocześnie gwarantuje przejrzystość i łatwość w ustalaniu podstawy opodatkowania. Założenie ewidencji wymaga jedynie podstawowej wiedzy księgowej, co jest korzystne dla osób prowadzących działalność jednoosobową. Dzięki wprowadzeniu możliwości prowadzenia jej w formie elektronicznej oraz powiązaniu z systemami e-administracji proces ten jest obecnie bardziej efektywny i mniej czasochłonny.

Założenie ewidencji przychodów jest jednym z pierwszych kroków formalnych przy wyborze ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i stanowi podstawę prawidłowych rozliczeń podatkowych. Obejmuje zgłoszenie formy opodatkowania, przygotowanie odpowiednich rejestrów i systematyczne dokumentowanie każdej transakcji gospodarczej. Jest to rozwiązanie ułatwiające prowadzenie działalności, które jednocześnie wymaga skrupulatności, znajomości przepisów i przestrzegania zasad ewidencji, aby zapewnić jej rzetelność i zgodność z wymaganiami organów podatkowych.

Założenie ewidencji przychodów jest procesem, który wymaga od podatnika nie tylko spełnienia formalnych wymogów prawnych, lecz także zrozumienia zasad jej prowadzenia i organizacji dokumentacji księgowej w sposób ułatwiający późniejsze rozliczenia. Kluczowym aspektem jest prawidłowe przygotowanie się do jej prowadzenia, co oznacza wybór odpowiedniej formy, zakup odpowiedniego druku ewidencji lub przygotowanie narzędzi informatycznych oraz zapoznanie się z przepisami określającymi zasady wpisywania poszczególnych zdarzeń gospodarczych. W tradycyjnej formie papierowej podatnik musi prowadzić specjalnie przygotowaną księgę, której wzór jest jasno określony przez przepisy, natomiast w wersji elektronicznej wymagana jest możliwość wydrukowania i udostępnienia

wszystkich zapisów w razie kontroli. W obu przypadkach celem jest zachowanie pełnej transparentności finansów przedsiębiorcy i zagwarantowanie organom podatkowym narzędzia do sprawdzenia zgodności deklarowanych przychodów z rzeczywistością.

Szczególną uwagę należy zwrócić na fakt, że założenie ewidencji przychodów wiąże się również z obowiązkiem właściwego numerowania dokumentów sprzedaży i zachowania chronologii wpisów. Przepisy wymagają, aby każdy wpis był dokonany nie później niż następnego dnia roboczego po uzyskaniu przychodu, co ma na celu ograniczenie możliwości zatajania transakcji. Ponadto wszystkie dokumenty księgowe, takie jak paragony, faktury czy rachunki, muszą być przechowywane w sposób umożliwiający ich łatwe powiązanie z konkretnym wpisem w ewidencji. Proces ten wymaga od przedsiębiorcy systematyczności i dbałości o szczegóły, co stanowi element budowania zaufania pomiędzy podatnikiem a organami skarbowymi.

Założenie ewidencji przychodów to również etap przygotowania przedsiębiorcy do corocznych obowiązków podatkowych, takich jak złożenie deklaracji rocznej. Dzięki systematycznym zapisom podatnik może szybko i bezproblemowo ustalić wysokość przychodu za dany rok podatkowy oraz obliczyć należny podatek zgodnie z obowiązującymi stawkami ryczałtu. W praktyce oznacza to uproszczenie rozliczeń podatkowych w porównaniu do pełnej księgowości, gdzie konieczne jest ewidencjonowanie kosztów uzyskania przychodu i sporządzanie bardziej skomplikowanych zestawień. Ten rodzaj uproszczonej ewidencji jest więc szczególnie atrakcyjny dla osób prowadzących małe przedsiębiorstwa, które chcą skoncentrować się na działalności gospodarczej zamiast na rozbudowanej dokumentacji księgowej.

Nie można jednak zapominać, że prowadzenie ewidencji przychodów, mimo swojej prostoty, jest obwarowane odpowiedzialnością podatkową i karną skarbową. Wszelkie błędy w zapisach, braki w dokumentacji lub niedopełnienie obowiązku

terminowego uzupełniania księgi mogą skutkować sankcjami finansowymi oraz nałożeniem dodatkowych obowiązków przez organy podatkowe. Z tego względu wielu przedsiębiorców, mimo że ewidencja przychodów nie wymaga obsługi przez biuro rachunkowe, decyduje się na korzystanie z pomocy księgowych lub specjalistycznych programów finansowo-księgowych, które automatyzują proces wprowadzania danych, przyporządkowywania stawek ryczałtu i generowania zestawień.

Wraz z rozwojem technologii i cyfryzacją administracji publicznej coraz większą popularność zdobywają elektroniczne formy prowadzenia ewidencji przychodów, które umożliwiają integrację z innymi narzędziami e-administracji. Podatnicy mogą obecnie korzystać z platform takich jak e-Urząd Skarbowy, gdzie mają dostęp do swoich rozliczeń i mogą na bieżąco monitorować stan zobowiązań podatkowych. Elektroniczna znacząco przyspiesza proces księgowania przychodów, zmniejsza ryzyko błędów oraz ułatwia przygotowanie dokumentacji wymaganej podczas kontroli. Dodatkowo pozwala na bieżące generowanie raportów, co jest istotnym elementem zarządzania przedsiębiorstwem, ponieważ umożliwia szybką analizę przychodów i prognozowanie zobowiązań podatkowych.

Kolejnym aspektem związanym z założeniem i prowadzeniem ewidencji przychodów jest obowiązek sporządzania rocznych zestawień i spisów z natury. Choć w ryczałcie podatkowym koszty uzyskania przychodów nie mają znaczenia dla wyliczenia podatku, przedsiębiorcy zobowiązani są do sporządzania spisu posiadanych towarów, materiałów czy półproduktów na początek i koniec roku podatkowego. To zestawienie stanowi ważne narzędzie kontrolne i potwierdza rzeczywisty stan majątku firmy, a także zapobiega nadużyciom podatkowym. Takie obowiązki sprawiają, że nawet przy uproszczonym modelu opodatkowania przedsiębiorcy muszą prowadzić dokumentację w sposób uporządkowany i zgodny z prawem.

Znaczenie założenia ewidencji przychodów wykracza poza sferę podatkową, ponieważ dokumentacja ta stanowi także podstawę do

analizy finansowej przedsiębiorstwa i oceny jego kondycji ekonomicznej. Rzetelnie prowadzona ewidencja dostarcza danych nie tylko do rozliczeń z urzędem skarbowym, ale także do sporządzania wniosków kredytowych, ubiegania się o dotacje lub inne formy wsparcia finansowego, w których wymagane jest przedstawienie wysokości uzyskanych przychodów. Z tego powodu staranność w prowadzeniu ewidencji jest kluczowa dla budowania wiarygodności przedsiębiorcy na rynku i wobec instytucji finansowych.

Podsumowując, założenie ewidencji przychodów to nie tylko formalność wynikająca z przepisów podatkowych, ale także istotny element organizacji działalności gospodarczej. Proces ten wiąże się z koniecznością wyboru odpowiednich narzędzi, znajomości obowiązujących stawek ryczałtu i zasad dokumentowania przychodów, a także z dbałością o terminowość i przejrzystość zapisów. W praktyce ewidencja przychodów jest narzędziem, które łączy prostotę prowadzenia z wymogami rzetelności i pełnej odpowiedzialności podatkowej. Nowoczesne rozwiązania technologiczne oraz integracja z systemami administracji publicznej sprawiają, że jej prowadzenie staje się coraz bardziej intuicyjne, co ułatwia przedsiębiorcom skoncentrowanie się na rozwoju działalności, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej zgodności z przepisami prawa.

Płatnicy ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, obowiązani są do prowadzenia ewidencji przychodów wg ustalonego wzoru. Obowiązek prowadzenia ewidencji powstaje od dnia, od którego ma zastosowanie opodatkowanie w formie ryczałtu przychodów ewidencjonowanych.

Obowiązek ten nie dotyczy podatników uzyskujących przychody wyłącznie od osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie mających osobowości prawnej oraz osób fizycznych będących przedsiębiorcami.

O założeniu ewidencji przychodów, podatnicy są zobowiązani zawiadomić właściwy urząd skarbowy do dnia 20 stycznia roku

podatkowego, w którym będą opłacali ryczałt. W przypadku podatników rozpoczynających działalność

gospodarczą w ciągu roku podatkowego, obowiązek ten nakłada na nich konieczność powiadomienia w ciągu siedmiu dni od dnia rozpoczęcia działalności, a zapisów w ewidencji dokonują od dnia uzyskania pierwszego przychodu. (1)

Zawiadomienie takie składa się w następującej formie :

ABC Ostrówek, dnia 05.01.2019r.

Ostrówek 999

98-311 Ostrówek

NIP CCC-VVV-AA-BB

Urząd Skarbowy

Krakowskie Przedmieście 32

98-300 Wieluń

Informuję, że na rok podatkowy 2019 zaprowadziłem księgę ryczałtu i płacić będę podatek dochodowy w formie ryczałtowej.

ABC

W przypadku spółki cywilnej, zawiadomienie składa jeden ze wspólników. W przypadku gdy jeden ze wspólników ma miejsce zamieszkania na terenie objętym właściwością miejscową urzędu skarbowego, na który również znajduje się siedziba spółki, obowiązek złożenia ciąży na tym wspólniku.

Ewidencję przychodów oraz dowody, na podstawie których dokonywane są zapisy, należy przechowywać w miejscu wykonywania działalności lub w miejscu wskazanym przez podatnika jako jego siedziba, albo w biurze rachunkowym, któremu zostało powierzone prowadzenie ewidencji. Ewidencję wraz z dowodami należy przechowywać przez okres pięciu lat,

licząc od końca roku podatkowego, którego dotyczą.

Nie prowadzenie ewidencji lub prowadzenie w sposób nierzetelny, może spowodować ustalenie przez urząd skarbowy niezarejestrowanego przychodu i należnego podatku w drodze oszacowania, a także sankcje karne skarbowe.(1)

(1) B.Michalczyk „Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych”
Wyd.Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 32-33

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -
potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę
[pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach
prawa.

Roczne zamknięcie księgi

Elementy składające się na roczne zamknięcie księgi^[1]:

- inwentaryzacja, czyli spis z natury towarów
- roczne podsumowanie kolumn księgi
- ustalenie dochodu z prowadzonej działalności

Inwentaryzacja, czyli spis poszczególnych składników majątku, jest jedną z form kontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa mającą na celu sprawdzenie i skorygowanie ewidencyjnych stanów środków gospodarczych. Jej rola jest taka sama zarówno w przedsiębiorstwach państwowych, jak i w prywatnych, spółkach i firmach jednoosobowych.

Obowiązek jej przeprowadzenia ciąży na wszystkich podmiotach prowadzących bądź to podatkową księgę przychodów i rozchodów, bądź to księgi rachunkowe.

Obowiązek ten nie powinien być traktowany jako zło konieczne.

Inwentaryzacja stanowi bowiem, pod warunkiem przeprowadzenia jej w sposób rzetelny i kompetentny, doskonałe źródło informacji dla kierownictwa zakładu (właściciela firmy). Pozwala zarówno ustalić faktyczny stan majątku przedsiębiorstwa, jak i jego przydatność. Jej wyniki mogą zostać wykorzystane do usprawnienia w przyszłości gospodarowania majątkiem zakładu, skuteczniejszego planowania terminów zakupów materiałów (towarów), czy realnej oceny poniesionych strat lub uzyskanych korzyści.

Przeprowadzona inwentaryzacja pozwala na ustalenie faktycznego wyniku finansowego, a co za tym idzie dokonanie prawidłowych rozliczeń z urzędem skarbowym. [\[2\]](#)

Zgodnie z przepisami w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów spis z natury powinien być przeprowadzony:

- przed zaprowadzeniem podatkowej księgi przychodów i rozchodów
- na koniec każdego roku podatkowego
- w razie zmiany, przystąpienia i ustąpienia wspólnika spółki cywilnej osób fizycznych
- w razie zmiany proporcji udziałów wspólników spółki cywilnej
- w razie likwidacji działalności gospodarczej
- gdy jego przeprowadzenie zarządził urząd skarbowy

Spisem należy objąć towary, którymi w rozumieniu przepisów o podatkowej księdze przychodów i rozchodów są towary handlowe, materiały podstawowe i pomocnicze, półwyroby (półfabrykaty), wyroby gotowe, braki i odpadki oraz materiały przyjęte od zamawiających do przerobu lub obróbki.

Spis z natury towarów powinien obejmować również:

- towary stanowiące własność podatnika, znajdujące się w dniu sporządzenia spisu poza zakładem podatnika
- towary obce znajdujące się w zakładzie podatnika (nie

podlegają one wycenia – wystarczające jest ilościowe ich ujęcie w spisie towarów z podaniem, czyją stanowią własność)

- wyposażenie- w razie likwidacji działalności
- nie sprzedane wartości dewizowe w przypadku działalności w zakresie kupna i sprzedaży wartości dewizowych
- rzeczy zastawione pod udzielone pożyczki- w przypadku działalności polegającej na udzielaniu pożyczek pod zastaw
- nie zużyte w toku produkcji materiały i surowce oraz ilość zwierząt według gatunków z podziałem na grupy- w przypadku prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej

Sporządzony spis powinien być wpisany do księgi podatkowej. Podlega wpisaniu również gdy osoby prowadzące działalność gospodarczą sporządzają go za okresy miesięczne. Powinien być wpisany według poszczególnych rodzajów jego składników lub w jednej pozycji (sumie), jeżeli na podstawie spisu zostało sporządzone odrębne, szczegółowe zestawienie poszczególnych jego składników. Zestawienie to powinno być przechowywane łącznie z księgą.[\[3\]](#)

Spis z natury powinien być sporządzony w sposób staranny i trwały oraz zakończony i zaopatrzony w podpisy osób uczestniczących w spisie.

Powinien zawierać co najmniej następujące dane:

- imię i nazwisko właściciela zakładu (nazwę firmy)
- datę sporządzenia spisu
- numer kolejny pozycji arkusza spisu z natury
- szczegółowe określenie towaru
- jednostkę miary
- ilość stwierdzoną w czasie spisu
- cenę w złotych i groszach za jednostkę miary
- łączną wartość spisu z natury
- klauzulę „Spis zakończono na pozycji...”

- podpisy osób sporządzających spis
- podpis właściciela zakładu (wspólników)

O zamiarze sporządzenia spisu z natury w innym terminie niż na dzień 1-go stycznia, 31 grudnia oraz na dzień rozpoczęcia działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani zawiadomić w formie pisemnej właściwy urząd skarbowy w terminie co najmniej siedmiu dni przed datą sporządzenia tego spisu.[\[4\]](#)

Spis z natury podlega wycenie, która musi być dokonana najpóźniej w terminie 14 dni od daty sporządzenia spisu.

Materiały i towary handlowe objęte spisem wycenia się według cen zakupu lub nabycia. Półwyroby, półfabrykaty, wyroby gotowe i braki własnej produkcji wycenia się według kosztów wytworzenia, o odpadki użytkowe, które w toku działalności utraciły swoją pierwotną wartość użytkową, wycenia się według wartości wynikającej z oszacowania uwzględniającego ich przydatność do dalszego użytkowania.

Produkcja nie zakończona w działalności usługowej i budowlano-montażowej jest wyceniana na poziomie kosztów wytworzenia, przy czym nie może to być kwota niższa od wartości materiałów bezpośrednich zużytych do tej produkcji.

Produkcja zwierzęca jest wyceniana według cen rynkowych z dnia spisu zgodnie z gatunkiem, grupą i wagą zwierząt.

Spis z natury sporządzony na dzień likwidacji działalności podlega wycenie według cen zakupu.[\[5\]](#)

Spis z natury przeprowadzony na koniec roku podatkowego jest jednocześnie spisem na początek przyszłego roku podatkowego.

Roczne zamknięcie księgi to jeden z najważniejszych etapów w procesie prowadzenia dokumentacji księgowej i podatkowej w przedsiębiorstwie. Polega na formalnym zakończeniu zapisów za dany rok podatkowy, podsumowaniu wszystkich operacji gospodarczych oraz przygotowaniu danych niezbędnych do

sporządzenia deklaracji podatkowych i sprawozdań finansowych. Celem tego procesu jest dokładne ustalenie przychodów, kosztów, zobowiązań oraz należności, co pozwala na prawidłowe rozliczenie się z budżetem państwa oraz dostarcza właścicielowi firmy pełnego obrazu jej sytuacji finansowej. Roczne zamknięcie księgi jest regulowane przepisami ustawy o rachunkowości oraz ustaw podatkowych, a jego szczegółowy przebieg zależy od formy prowadzonej dokumentacji, rodzaju działalności i obowiązujących standardów rachunkowości.

Proces zamknięcia księgi rozpoczyna się od weryfikacji wszystkich zapisów dokonanych w ciągu roku podatkowego. Niezbędne jest sprawdzenie poprawności ujęcia operacji gospodarczych, zgodności zapisów z dowodami księgowymi oraz wyeliminowanie ewentualnych błędów lub nieścisłości. W tym etapie kontroluje się prawidłowość zaksięgowanych faktur sprzedaży i zakupu, dokumentów magazynowych, list płac, operacji bankowych, a także kompletność zapisów związanych z amortyzacją środków trwałych. Uporządkowanie dokumentacji pozwala uniknąć problemów podczas ewentualnej kontroli podatkowej i zapewnia, że zestawienia końcowe odzwierciedlają rzeczywistą sytuację finansową firmy.

Kolejnym krokiem jest sporządzenie spisu z natury, czyli fizycznej inwentaryzacji wszystkich składników majątku przedsiębiorstwa. Obejmuje ona towary handlowe, materiały, półprodukty, wyroby gotowe oraz środki trwałe i wyposażenie. Wyniki inwentaryzacji porównuje się ze stanami wykazanymi w dokumentacji księgowej, a wszelkie różnice koryguje się zapisami księgowymi. Spis z natury ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego zamknięcia roku, ponieważ umożliwia ustalenie wartości majątku przedsiębiorstwa oraz wykazanie go w odpowiednich pozycjach bilansowych lub w zestawieniach podatkowych.

Po zakończeniu inwentaryzacji następuje etap podsumowania wszystkich zapisów i sporządzenia zestawień końcowych. W przypadku pełnej księgowości obejmuje to przygotowanie

bilansu, rachunku zysków i strat oraz dodatkowych raportów finansowych wymaganych przez przepisy. W przypadku uproszczonych form ewidencji, takich jak podatkowa księga przychodów i rozchodów czy ewidencja przychodów, przedsiębiorca sporządza roczne zestawienia przychodów, kosztów oraz sporządza spis z natury na początek kolejnego roku. Wszystkie te dokumenty stanowią podstawę do obliczenia podatku dochodowego i przygotowania zeznań rocznych składanych do urzędu skarbowego.

Roczne zamknięcie księgi ma nie tylko wymiar formalny, ale również praktyczny i analityczny. Dzięki niemu właściciel firmy lub zarząd mogą ocenić efektywność prowadzonej działalności, przeanalizować strukturę przychodów i kosztów, a także podjąć decyzje dotyczące dalszej strategii rozwoju przedsiębiorstwa. Zamknięcie roku pozwala zidentyfikować ewentualne problemy finansowe, opóźnienia w płatnościach czy konieczność wprowadzenia zmian w polityce rachunkowości i zarządzaniu majątkiem firmy. Jest to moment, w którym księgowość przestaje być jedynie obowiązkiem prawnym, a staje się narzędziem zarządzania przedsiębiorstwem.

Roczne zamknięcie księgi to wieloetapowy proces, który wymaga rzetelności, dokładności i znajomości przepisów prawa. Obejmuje on weryfikację wszystkich zapisów księgowych, przeprowadzenie inwentaryzacji, sporządzenie zestawień końcowych oraz przygotowanie dokumentów podatkowych i finansowych. Prawidłowo przeprowadzone zamknięcie roku podatkowego stanowi podstawę do sporządzenia sprawozdań, rozliczenia się z organami administracji publicznej oraz podejmowania świadomych decyzji biznesowych. Dzięki temu przedsiębiorstwo zyskuje jasny obraz swojej sytuacji finansowej i może planować dalsze działania w oparciu o rzetelne dane.

[1] J.Kulicki „ Zasady prowadzenia podatkowej księgi

przychodów i rozchodów” Wyd. SeZaM s.c. Warszawa 1995r. str.119

[2] J.Kulicki „Zasady prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów” Wyd. SeZaM s.c. Warszawa 1995r. str. 120, 126

[3] B.Michalczyk „Podatkowa księga przychodów i rozchodów „ Wyd. Michalczyk i Prokop s.c. Łódź 2000r. str. 73-75

[4] Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 1999r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz.U.z 1999r. Nr 105, poz. 1199 par. 28)

[5] Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 1999r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz.U.z 1999r. Nr 105, poz. 1199 par. 29)

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Formy rozliczeń z budżetem z tytułu dochodów

W opinii wielu najważniejszą decyzją dla przedsiębiorcy małego biznesu jest wybór formy opodatkowania. Nad tym zagadnieniem trzeba się bardzo poważnie zastanowić. Należy przede wszystkim dobrze zapoznać się z istniejącym systemem podatkowym, z którym łączą się ściśle sposoby prowadzenia ewidencji finansowo-księgowej oraz rozliczeń z urzędem skarbowym. Sam system obejmuje ogół procedur i reguł odnoszących się do realizacji świadczeń podatkowych, czyli koniecznego oddawania

części zarobionych pieniędzy Skarbowi Państwa, zawartych w stosowanych przepisach prawa. (1)

Adekwatnie do rozmiarów prowadzonej działalności przepisy różnicują obowiązki ewidencyjne małych firm, zwalniając najmniejsze z nich z prowadzenia ksiąg handlowych. Przepisy dopuszczają także możliwość stosowania uproszczeń ewidencyjnych i sprawozdawczych. Występuje ścisły związek obowiązków ewidencyjnych z przepisami podatkowymi.

W Polsce system podatkowy jest bardzo rozbudowany. Jego treść i zakres ulega częstym zmianom wraz z coraz to nowymi nowelizacjami przepisów.

W polskim systemie podatkowym wyróżnić można, biorąc za kryterium rodzaj prowadzonej dokumentacji podatkowej, dwie zasadnicze grupy podatników:

- prowadzących pełną rachunkowość
- prowadzących rachunkowość uproszczoną

Cechą wspólną pełnej rachunkowości oraz rachunkowości uproszczonej jest to, iż w przypadku zobowiązań podatkowych, służą one do ustalenia podstaw opodatkowania podatkiem dochodowym. Ewidencje te nie służą natomiast (przynajmniej w sposób bezpośredni), ustaleniu podstaw opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Podkreślić jednakże należy, że ewidencje te, i ta w zakresie podatku dochodowego, i ta w zakresie podatku od towarów i usług, zawierają szereg wspólnych elementów, a ta ostatnia, w przypadku rachunkowości uproszczonej może być wykorzystana, przy spełnianiu określonych wymagań, jako dowód dla celów podatku dochodowego.

Do pierwszej grupy zalicza się :

- spółki prawa handlowego
- spółki cywilne, w których współwłaścicielami są, obok osób fizycznych, również inne jednostki organizacyjne lub tylko te jednostki (np. osoby prawne). Spółki te

obowiązane są prowadzić księgi rachunkowe bez względu na wysokość uzyskiwanych obrotów

- osoby fizyczne, których przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły co najmniej równowartość w walucie polskiej 800.000 ECU
- spółki cywilne osób fizycznych, których przychody netto ze sprzedaży towarów, produktów i operacji finansowych za poprzedni rok obrotowy wyniosły co najmniej równowartość w walucie polskiej 800.000 ECU
- jednostki organizacyjne działające na podstawie ustaw:

1. Prawo bankowe

2. Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi i funduszami powierniczymi

3. Prawo o działalności ubezpieczeniowej

- państwowe i gminne jednostki budżetowe i ich gospodarstwa pomocnicze, zakłady budżetowe, państwowe i gminne fundusze celowe, oraz gminy i ich związki
- pozostałe jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej z wyjątkiem spółek nie mających osobowości prawnej
- zagraniczne osoby prawne, zagraniczne jednostki nie posiadające osobowości prawnej oraz zagraniczne osoby fizyczne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność osobiście, przez osobę upoważnioną lub przy pomocy pracowników
- jednostki organizacyjne otrzymujące na realizację zadań zleconych dotacje lub subwencje z budżetu państwa, budżetów gmin lub funduszy celowych (2)

Do form opodatkowania w ramach rachunkowości uproszczonej zaliczamy:

- kartę podatkową
- ryczałt ewidencjonowany
- podatkową księgę przychodów i rozchodów

Formy rozliczeń z budżetem z tytułu dochodów odnoszą się do sposobów, w jakie jednostki gospodarcze, instytucje publiczne oraz osoby fizyczne przekazują należne środki finansowe do budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. System ten jest ściśle określony przez przepisy prawa podatkowego, ustawy budżetowe i akty wykonawcze, a jego celem jest zapewnienie terminowego, przejrzystego i zgodnego z prawem transferu dochodów publicznych. Dochody te mogą obejmować podatki, opłaty, składki, cła, a także inne należności o charakterze publicznoprawnym. Wybór odpowiedniej formy rozliczenia zależy od rodzaju płatnika, tytułu należności oraz przepisów regulujących konkretne zobowiązanie.

Podstawową i najczęściej stosowaną formą rozliczeń jest przelew bezgotówkowy dokonywany na rachunki bankowe właściwych urzędów skarbowych lub organów samorządowych. System ten obejmuje zarówno podatki dochodowe, VAT, akcyzę, jak i szereg innych należności budżetowych. Rozliczenia bezgotówkowe są preferowane ze względu na ich bezpieczeństwo, łatwość kontroli i możliwość automatycznego przypisania wpłat do konkretnych zobowiązań podatnika. W tym celu funkcjonuje system identyfikacji płatników oparty na numerze NIP lub PESEL, a także mechanizmy takie jak mikrorachunek podatkowy, który umożliwia dokonywanie wpłat z tytułu PIT, CIT i VAT na indywidualny rachunek podatnika.

Drugą formą rozliczeń, coraz rzadziej stosowaną, jest wpłata gotówkowa, realizowana najczęściej za pośrednictwem banków, urzędów pocztowych lub kas urzędów skarbowych. Ta metoda znajduje zastosowanie głównie w przypadku osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, które nie korzystają z systemów bankowości elektronicznej. Pomimo swojej dostępności jest ona stopniowo wypierana przez systemy bezgotówkowe, które usprawniają proces księgowania dochodów i ograniczają koszty obsługi transakcji.

Rozliczenia z budżetem mogą również przybierać formę kompensaty, czyli wzajemnego potrącania zobowiązań i

należności pomiędzy podatnikiem a organami administracji publicznej. Taka metoda stosowana jest w określonych sytuacjach przewidzianych przepisami prawa, na przykład w przypadku nadpłaty podatku, którą można zaliczyć na poczet przyszłych zobowiązań lub innych należności budżetowych. Kompensata pozwala zmniejszyć przepływ środków pieniężnych, przyspieszyć rozliczenia i ograniczyć formalności związane z uzyskaniem zwrotu nadpłaconych kwot.

Współczesny system finansów publicznych wprowadza również nowoczesne formy rozliczeń elektronicznych. Obejmują one płatności internetowe za pomocą platform takich jak e-Urząd Skarbowy, które pozwalają na składanie deklaracji i dokonywanie wpłat online. Elektroniczność rozliczeń jest istotnym elementem cyfryzacji administracji publicznej, zwiększa wygodę płatników, ogranicza błędy związane z ręcznym wypełnianiem formularzy i ułatwia kontrolę przepływu dochodów. Dodatkowo umożliwia szybkie generowanie potwierdzeń wpłat, co ma znaczenie dla osób i podmiotów gospodarczych zobowiązanych do dokumentowania swoich transakcji finansowych.

Warto podkreślić, że każda forma rozliczenia z budżetem jest ściśle powiązana z obowiązkami sprawozdawczymi. Podatnicy, przedsiębiorcy i jednostki sektora finansów publicznych są zobowiązani do terminowego składania deklaracji i raportów, które umożliwiają kontrolę wpływów do budżetu. System ten zapewnia przejrzystość i umożliwia organom podatkowym skuteczne monitorowanie stanu należności. Rozliczenia z budżetem nie sprowadzają się więc jedynie do fizycznego przekazania środków, lecz obejmują cały proces ewidencji i kontroli.

Formy rozliczeń z budżetem z tytułu dochodów są zróżnicowane i dostosowane do potrzeb współczesnego systemu finansów publicznych. Najczęściej wykorzystywane są przelewy bezgotówkowe i system mikrorachunków podatkowych, ale istnieją również możliwości rozliczeń gotówkowych, kompensaty czy płatności elektronicznych. Rozbudowany system umożliwia

efektywne zarządzanie wpływami budżetowymi, zwiększa ich przejrzystość i ogranicza koszty obsługi, a jednocześnie wspiera proces cyfryzacji administracji publicznej.

Ze względu na to, że moja praca opierać się będzie na firmie „Marad”, która dokonuje rozliczeń z tytułu dochodów na zasadach ogólnych, zajmę się szerzej rachunkowością uproszczoną.

(1) S.Skowroński „Mały biznes czyli przedsiębiorczość na własną rękę” Wyd. INFOR Warszawa 1998 r. str. 111

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Ocena wpływu polityki fiskalnej na płynność finansową przedsiębiorstwa Ster-Projekt SA.

Polityka fiskalna państwa ma wpływ na płynność finansową przedsiębiorstwa, gdyż jest przyczyną dodatkowych zobowiązań obniżających wypracowany zysk. Przedsiębiorstwa działające w Polsce prześcigają się w sposobach minimalizacji odpływu gotówki do skarbu państwa. Stosują przy tym bardzo różne metody, zależne od wielkości przedsiębiorstwa, a co za tym idzie ryzykiem kontroli skarbowej.

W dużych przedsiębiorstwach proces ten jest bardziej

skomplikowany. Główną furtką do uniknięcia nadmiernego uszczuplenia zysku o podatek dochodowy jest inwestowanie zysku. Ster Projekt SA wybrał głównie tę drogę. Zważywszy, że jest to przedsiębiorstwo działające, można powiedzieć w niszy, może pozwolić sobie na rozszerzanie zakresu działalności, a co za tym idzie kolejne inwestycje.

Polityka fiskalna, obejmująca decyzje rządu dotyczące poziomu wydatków publicznych, podatków oraz długu publicznego, ma bezpośredni i pośredni wpływ na płynność finansową przedsiębiorstw. Jej oddziaływanie wynika zarówno z bezpośrednich obciążeń podatkowych, jak i z szerszych konsekwencji makroekonomicznych, takich jak poziom inflacji, stopy procentowe czy dostępność kapitału. Firmy działające w różnych sektorach gospodarki odczuwają skutki polityki fiskalnej w odmienny sposób, w zależności od struktury kosztów, źródeł finansowania oraz zależności od wydatków publicznych.

Jednym z najważniejszych elementów polityki fiskalnej wpływających na płynność przedsiębiorstw są podatki, w tym podatek dochodowy od osób prawnych, podatek VAT oraz różne formy opodatkowania wynagrodzeń i działalności gospodarczej. Wysoki poziom opodatkowania może ograniczać dostępność środków finansowych w firmie, zmniejszając kapitał obrotowy i ograniczając możliwości inwestycyjne. Szczególne znaczenie ma tutaj system odprowadzania podatków, w tym terminy ich płatności oraz możliwość korzystania z ulg podatkowych.

Przykładem jest podatek VAT, który może znacząco wpływać na płynność finansową, zwłaszcza w przypadku firm, które są zobowiązane do odprowadzania podatku jeszcze przed otrzymaniem płatności od kontrahentów. W sytuacji opóźnień w płatnościach ze strony klientów przedsiębiorstwo może znaleźć się w trudnej sytuacji, ponieważ musi finansować swoje zobowiązania podatkowe z własnych środków. Wprowadzenie mechanizmów takich jak split payment czy ulgi w rozliczaniu VAT może zmniejszyć obciążenia i poprawić płynność firm.

Z kolei podatki dochodowe obciążające zyski przedsiębiorstwa mogą ograniczać zdolność do reinwestowania środków w rozwój i poprawę płynności. Wysokie stawki podatkowe mogą zmuszać firmy do poszukiwania alternatywnych źródeł finansowania, co z kolei zwiększa koszty kredytowania. Równocześnie korzystne rozwiązania fiskalne, takie jak ulgi inwestycyjne, przyspieszona amortyzacja czy zwolnienia podatkowe dla nowych inwestycji, mogą poprawiać płynność finansową, umożliwiając przedsiębiorstwom efektywniejsze zarządzanie swoimi zasobami.

Innym istotnym aspektem polityki fiskalnej są wydatki publiczne i ich wpływ na gospodarkę oraz sytuację finansową firm. Wysoki poziom wydatków rządowych, zwłaszcza na infrastrukturę, edukację czy wsparcie dla przedsiębiorstw, może sprzyjać wzrostowi gospodarczemu i zwiększać popyt na produkty i usługi dostarczane przez firmy. Z kolei ograniczenia w wydatkach publicznych, zwłaszcza w okresach recesji, mogą negatywnie wpływać na płynność firm, szczególnie tych, które są zależne od kontraktów rządowych lub zamówień publicznych.

W kontekście polityki fiskalnej istotnym czynnikiem jest również dług publiczny i sposób jego finansowania. Wysoki poziom zadłużenia państwa może prowadzić do wzrostu stóp procentowych, co bezpośrednio wpływa na koszty kredytowania przedsiębiorstw. Wzrost kosztów obsługi długu sprawia, że firmy muszą przeznaczać większą część swoich dochodów na spłatę zobowiązań, co negatywnie wpływa na płynność finansową. Z kolei ekspansywna polityka fiskalna, polegająca na zwiększaniu wydatków publicznych bez podnoszenia podatków, może prowadzić do inflacji, co z kolei wpływa na koszty prowadzenia działalności i zmniejsza realną wartość posiadanych przez firmę zasobów gotówkowych.

Polityka fiskalna może również oddziaływać na płynność przedsiębiorstw poprzez regulacje związane z pomocą państwową, dotacjami czy programami wsparcia dla biznesu. Różne formy subsydiowania działalności gospodarczej, takie jak

preferencyjne kredyty, zwolnienia podatkowe dla innowacyjnych przedsiębiorstw czy dofinansowania dla wybranych sektorów, mogą poprawiać płynność finansową i zwiększać zdolność do inwestowania. W czasie kryzysów gospodarczych rządy często wprowadzają programy ratunkowe, mające na celu wsparcie firm zagrożonych utratą płynności, np. poprzez gwarancje kredytowe czy odroczenia w spłacie zobowiązań podatkowych.

Polityka fiskalna ma istotny wpływ na płynność finansową przedsiębiorstw zarówno poprzez obciążenia podatkowe, jak i poprzez szeroko rozumiane działania makroekonomiczne. Wysokie podatki i niekorzystne regulacje mogą ograniczać zdolność firm do efektywnego zarządzania środkami finansowymi, podczas gdy odpowiednie mechanizmy wsparcia mogą sprzyjać ich rozwojowi. Stabilna i przewidywalna polityka fiskalna sprzyja utrzymaniu płynności przedsiębiorstw, umożliwiając im lepsze planowanie budżetu i ograniczanie ryzyka finansowego.

Obecnie w Polsce inflacja kształtuje się na stabilnym poziomie w związku z tym nie istnieje zagrożenie obniżenia siły nabywczej pieniądza, a co za tym idzie wzrostu oprocentowania kredytów. Przedsiębiorstwo Ster Projekt jest na tę sytuację przygotowane – nie posiada zobowiązań, których okres spłaty wynosi więcej niż 12 miesięcy.

Zachowanie płynność finansowej jest niezbędnym elementem działalności każdej firmy. Można nawet pokusić się o stwierdzenie, że to właśnie zachowanie płynności finansowej jest podstawą do osiągnięcia sukcesów w działalności gospodarczej. Pozwala bowiem na skupienie się na realizowaniu polityki firmy, gładkiego osiągnięcia celów pośrednich, a w dłuższej perspektywie maksymalizowanie zysku, bez ryzyka stanięcia nad przepaścią bankructwa z powodu nie wywiązywania się ze zobowiązań. Jest jeszcze jeden aspekt utraty płynności finansowej. Mianowicie w takiej sytuacji przedsiębiorstwo staje w obliczu konieczności pomniejszenia swojego przewidywanego zysku o koszty związane z zaciągnięciem kredytów na pokrycie bieżących zobowiązań firmy. Taka sytuacja

w wielu przypadkach staje się siłą rzeczy początkiem utraty zaufania do przedsiębiorstwa w oczach klientów i dostawców, co z kolei przedkłada się na możliwość np. realizowania błyskawicznych zleceń.

Płynność finansowa jest bardzo silnie związana z przedmiotem działalności przedsiębiorstwa. W firmie produkcyjnej jej rola jest bardzo poważna, ponieważ dla realizacji produkcji potrzebne są materiały, za które należy zapłacić, a bez nich dalsza produkcja jest niemożliwa. Dlatego przedsiębiorstwa produkcyjne muszą w ten sposób zarządzać swoimi zobowiązaniami i należnościami, aby te drugie przedkładały się w jak najkrótszym czasie na gotówkę, która umożliwia szybkie regulowanie należności i kontynuowanie produkcji.

W przypadku przedsiębiorstw usługowych oraz firm wytwarzających dobra intelektualne rola płynności finansowej jest także doniosła.

W przypadku przedsiębiorstwa Ster Projekt mieliśmy do czynienia z firmą zajmującą się głównie tworzeniem wartości niematerialnych dlatego też policzone w rozdziale trzecim wskaźniki kształtują się na zaprezentowanym poziomie.

Po napisaniu tej pracy nasuwa mi się jeszcze jeden wniosek. Mianowicie dla sprawnego i skutecznego odczytywania sprawozdań finansowych wymagane jest bardzo duże doświadczenie, które nabywa się w czasie pracy zawodowej. Policzenie samych wskaźników nie jest dużym problemem. Pojawia się on w momencie konieczności ich analizy i wyciągnięcia wniosków.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Wpływ podatków na płynność finansową przedsiębiorstw

Zarządzanie finansami firmy polega na pozyskiwaniu niezbędnych do funkcjonowania firmy kapitałów, tj. źródeł finansowania jej działalności oraz na ich racjonalnym lokowaniu w składnikach majątkowych. Głównym zaś celem zarządzania finansami jest wzrost wartości firmy, prowadzący do maksymalizowania korzyści jej udziałowców.

Ten wzrost wartości firmy stanowi rezultat odpowiedniego poziomu i poprawy zyskowności kapitałów własnych, jakimi firma dysponuje, oraz maksymalizacji nadwyżki finansowej, ale przy jednoczesnym zachowaniu zdolności do terminowego regulowania zobowiązań, warunkującej możliwość kontynuowania działalności przedsiębiorstwa w przyszłości. Godząc wzajemnie ząbniące się dążenia do maksymalizacji zyskowności kapitałów własnych i nadwyżki finansowej, trzeba mieć na względzie łączącą się z tym skalą ryzyka finansowego, jakie firma zdolna jest ponieść bez nadmiernego narażania się na utratę wypłacalności wobec kontrahentów z tytułu zaciągniętych zobowiązań, która mogłaby prowadzić do upadłości.

Podjęmowane przez przedsiębiorstwo strategiczne i bieżące decyzje finansowe nie mogą mieć charakteru oderwanego od aktualnie występujących i przewidywanych na przyszłość uwarunkowań zewnętrznych, do których zalicza się przede wszystkim koniunkturę gospodarczą, inflację, politykę fiskalną i równowagę budżetu państwa, politykę monetarną a także inne formy pośredniego interwencjonizmu państwowego. Trafność decyzji finansowych zależy w istotnej mierze od trafności prognozy kształtowania się tych uwarunkowań w przyszłości oraz od odpowiednio wczesnego dostosowywania się do ich zmiany.

Poniżej zostaną przedstawione składniki polityki fiskalnej państwa mające wpływ na kondycję finansową przedsiębiorstw.

Inflacja powoduje erozję siły nabywczej pieniądza, znajdującą odbicie we wzroście ogólnego poziomu cen. Wysoki poziom inflacji rodzi szereg istotnych problemów, a zwłaszcza wpływa na znaczny poziom nominalnych odsetek od pożyczek i kredytów, zagraża deprecjacji realnej wielkości kapitałów własnych firmy, jej należności i zasobów pieniężnych. Trzeba podkreślić, że zasadnicze znaczenie ma prowadzenie polityki finansowej i dokonywanie operacji związanych z jej realizacją w sposób, który nie tylko zapobiegałby spadkowi realnej wartości firmy i posiadanych przez nią kapitałów, ale mimo obniżającej się siły nabywczej pieniądza, umożliwiłby realny wzrost zysków i nadwyżki finansowej. W okresach wysokiej inflacji może ujawnić się okresowy wzrost popytu na produkty firmy, powodowany chęcią „ucieczki” przez klientów od tracącego wartość pieniądza, szczególnie wówczas, gdy stopa procentowa od lokali w bankach nie pokrywa strat siły nabywczej zasobów gotówkowych.

Zarządzanie finansami przedsiębiorstwa komplikuje się znacznie w okresach stagflacji, w których zjawiska recesyjne czy kryzysowe łączą się z jednoczesnym występowaniem wysokiej inflacji. Wówczas bowiem wzrasta ryzyko utraty płynności finansowej przez firmy, które korzystały z poważniejszych kredytów bankowych. Ryzyko to przenosi się na innych partnerów, prowadząc do ich niewypłacalności.

Warunkiem podejmowania prawidłowych decyzji finansowych zwłaszcza w przypadku wysokiej inflacji jest dysponowanie dość statecznie wiarygodną prognozą przyszłych zmian ogólnego poziomu cen, przynajmniej w perspektywie kilkunastu najbliższych miesięcy. Prognozy takie ze znaczną trafnością formułowane są przez niektóre instytuty badawcze a także banki. Natomiast ostrożniej należy traktować przyszłościowe założenia poziomu inflacji, jakie są przyjmowane przy uchwalaniu corocznych ustaw budżetowych przez Sejm. W niektórych latach założenia te bowiem okazywały się przeważnie bardziej optymistyczne niż rzeczywistość.

inflacji.

Polityka fiskalna państwa wywiera decydujący wpływ na sytuację finansową firmy, przede wszystkim za pośrednictwem systemu podatkowego, który przejmuje z reguły znaczną część przychodów osiąganych przez przedsiębiorstwo. Istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji finansowych ma zatem znajomość systemu podatkowego, a także tendencji zmian w tej dziedzinie.

Dotyczy to zwłaszcza oddziaływujących istotnie na zmniejszenie wpływów ze sprzedaży netto podatków pośrednich, jakimi są podatek od wartości dodanej oraz podatek akcyzowy, a także podatku dochodowego przesądzającego o wielkości wygospodarowanego zysku netto.

Skutki rozszerzenia zakresu lub wzrostu stawek podatków pośrednich inkasowanych od sprzedaży nie zawsze mogą być skompensowane odpowiednim wzrostem cen płaconych przez odbiorców. Często bowiem występuje swoistego rodzaju bariera cen, przekroczenie której powoduje spadek popytu na dane produkty a w rezultacie również i wpływów ze sprzedaży i zysku. Natomiast zwolnienie niektórych produktów od podatków pośrednich lub obniżenie ich stopy wymaga niekiedy odpowiedniego obniżenia cen sprzedaży, a wice może spowodować wzrost zysku.

Również zmiany stopy podatku dochodowego wpływają bezpośrednio na wielkość osiągniętego zysku, jaki pozostaje do dyspozycji firmy po uregulowaniu obciążeń fiskalnych. Dlatego pozytywnie przyjmowane są przez firmy decyzje w dziedzinie obniżki skali tego podatku, co ma ułatwić przyspieszenie tendencji rozwojowych przedsiębiorstw. Jednak nierzadko ubytek dochodów budżetowych, jaki miałby temu towarzyszyć, kompensowany jest przez fiskusa zaostreniem obciążeń w zakresie podatków pośrednich. Może do prowadzić do obniżenia zysku netto pomimo zmniejszenia skali podatku dochodowego, jeśli nie jest możliwe pełne skompensowanie

wzrostu podatków pośrednich wzrostem cen.

Na wynik finansowy wielu przedsiębiorstw istotnie oddziałują ulgi podatkowe. Dzięki ich stosowaniu państwo wspiera wzrost popytu na określone produkty (np. niższe stawki podatku od wartości dodanej na materiały budowlane oraz ulgi w podatku dochodowym dla osób podejmujących budowę mieszkań powodują wzrost popytu na produkty wytwórców tych materiałów oraz na usługi firm budowlanych). Ulgi mogą także być adresowane do firm tworzących nowe miejsca pracy lub podejmujących preferowane dziedziny działalności (np. rozwijanie eksportu) itp. Ulgi takie, dotycząc zarówno podatków pośrednich jak i bezpośrednich wywierają nierzadko decydujący, pozytywny wpływ na efektywność funkcjonowania określonych firm oraz opłacalność podejmowanych nowych inwestycji. Natomiast ograniczenia lub likwidacja ulg powodują pogorszenie efektywności firm, które z ulg korzystały, a niekiedy prowadzą do zagrożenia ich przyszłościowej egzystencji.

Szczególne ryzyko gospodarcze powoduje brak dostatecznej stabilności systemu podatkowego, gdyż ogranicza to możliwość trafnego podejmowania decyzji finansowych zwłaszcza długookresowych. Ważne znaczenie wówczas ma znajomość zamierzeń przyszłościowych ze strony rządu i parlamentu, jakie w dziedzinie zmian systemu podatkowego są rozpatrywane, gdyż umożliwia to wcześniejsze rozpoczęcie procesów przygotowawczych.

Jednym z istotnych obciążeń fiskalnych są cła, jakie występują głównie przy imporcie produktów z zagranicy. Stanowiąc znaczne źródło dochodów budżetowych, są one jednocześnie instrumentem kształtowania obrotów z zagranicą z uwzględnieniem równowagi bilansu handlowego i ochrony krajowych producentów przed nadmierną konkurencją innych krajów. Zakres produktów objętych cłami a także wysokość zróżnicowanych znacznie stawek celnych oraz ich zmiany znajdują odbicie nie tylko w wysokości cen importowanych towarów i produktów. Obniżka stawek celnych, powodująca wzrost konkurencyjności zagranicznych produktów,

wpływa na konieczność obniżki cen przez producentów krajowych i zmniejszenie ich zysków albo na zaprzestanie produkcji nieopłacalnych wyrobów. Natomiast wzrost stawek celnych stwarza szansę większych zysków krajowym producentom, ale jednocześnie w wielu firmach korzystających z importowanych towarów i produktów wpływa na wzrost kosztów działalności.

Niemniej ważne znaczenie dla wielu przedsiębiorstw ma orientacja w założeniach polityki budżetowej zwłaszcza w zakresie zrównoważenia dochodów i wydatków państwa. W przypadku wysokiego deficytu budżetowego rysuje się groźba zwiększenia obciążeń podatkowych. Jednocześnie wzmożone zapotrzebowanie fiskusa na pieniądź objawia się w formie emisji obligacji i bonów skarbowych przy oferowaniu atrakcyjnego oprocentowania. Ogranicza to podaż pieniądza na inne cele, a więc możliwość uzyskania kredytów i pożyczek. Wpływa także przeważnie na wzrost ogólnej stopy procentowej i więcej kosztów finansowych ponoszonych przez firmę.

Trzeba również zaznaczyć, że wydatki budżetu państwa wywołują określony popyt w znaczącej skali w różnych sferach konsumpcji. Ich wzrost w tempie wyższym od wzrostu inflacji wpływa na wzrost popytu na dobra i usługi nabywane przez jednostki sfery budżetowej (np. na budownictwo szkolne, szpitale, administracyjne, na remonty). Natomiast ograniczanie wydatków budżetowych oznacza dla wielu przedsiębiorstw obsługujących, sferę budżetową spadek przychodów ze sprzedaży. Szczególne niebezpieczeństwo utraty płynności finansowej przez przedsiębiorstwa występuje, jeżeli wskutek ograniczeń finansowych jednostki budżetowe nie są w stanie regulować w terminie swoich należności z tytułu dostaw robót i usług. Wskutek tego firmy zalegają z płatnościami wobec kontrahentów w tym także wobec urzędów skarbowych, które w dodatku naliczają sobie wysokie odsetki za zwłokę w regulowaniu podatków. Nie można zatem zaniedbywać realistycznej oceny solidności płatniczej klientów sektora budżetowego, a w razie wątpliwości w tej dziedzinie wskazane

jest uzależnienie dostaw od uzyskania dodatkowych gwarancji lub zaliczkowej spłaty należności.

Polityka monetarna państwa realizowana jest przede wszystkim za pośrednictwem banku centralnego (emisyjnego) i znajduje swoje odbicie w regulowaniu podaży i ceny pieniądza kredytowego. Często zmierza ona do kojarzenia przeciwstawnych celów. Dążąc do przewyciężenia recesji gospodarczej, bank centralny podejmuje działania w celu większej dostępności pieniądza kredytowego i obniżenia jego ceny (stopy procentowej). Działania te jednak prowadzą niekiedy do wzrostu inflacji, dla powstrzymania i zmniejszenia której bank centralny wprowadza politykę ograniczenia podaży pieniądza kredytowego, m.in. przez oddziaływanie na wzrost stopy procentowej. Jeżeli jej wysokość przekracza istotnie poziom inflacji, powoduje to ograniczone możliwości korzystania przez firmę z kredytów ze względu na ich wysoki koszt. Obniżka stopy procentowej i jej umiarkowany poziom pozwala na szersze wykorzystanie kredytów w celu rozszerzenia opłacalnej działalności.

Zaciągając kredyty bankowe, menedżer finansowy musi liczyć się jednak z ryzykiem wzrostu stopy procentowej, a co więcej z trudnościami ponownego uzyskania kredytów w miejsce już spłaconych (tj. z trudnościami ich refinansowania).

Formy interwencjonizmu państwowego przy pomocy instrumentów finansowych mogą być różne. Objawiają się one na przykład w postaci:

- subwencjonowania kredytów udzielanych przez banki na ważne cele społeczne na preferencyjnych warunkach (np. subwencjonowanie z budżetu państwa części odsetek bankowych od kredytów zaciąganych przez ludność na cele mieszkaniowe oraz od kredytów zaciąganych przez firmy na inwestycje służące ochronie środowiska),
- wpływania na kształtowanie się kursów walutowych w sposób

odmienny, aniżeli to wynikałoby z mechanizmów dyktowanych względami równowagi płatniczej z zagranicą i zmiany siły nabywczej pieniądza krajowego, co może istotnie zmieniać opłacalność operacji towarowych i finansowych z innymi krajami,

– dotacji wspierających tworzenie przez firmę nowych miejsc pracy w rejonach kraju, w których występuje duże bezrobocie.

Przedstawione powyżej uwarunkowania zewnętrzne, wpływające na decyzje finansowe, nie wyczerpują ich pełnej listy. Na przykład istotne znaczenie może mieć również zmiana uwarunkowań społeczno-politycznych, wpływająca pobudzająco lub ograniczająco na kształt i wielkość stosunków finansowych z partnerami zagranicznymi czy wahania kursów papierów wartościowych na giełdzie. Jednak syntetyczny pogląd najważniejszych uwarunkowań uzasadnia twierdzenie o konieczności ich znajomości a także dostatecznie trafnym prognozowaniu ich zmian. Wówczas bowiem można podejmować decyzje bieżące i strategiczne w sferze finansów firmy, umożliwiające wykorzystanie określonych uwarunkowań sprzyjających wzrostowi zysku (np. wykorzystanie ulg podatkowych, udogodnień kredytowych), jak również pozwalające na ograniczenie ryzyka finansowego (np. związanymi ze zmianami obciążeń podatkowych, wzrostem stopy procentowej od wykorzystywanych kredytów). Odpowiednio wczesna prognoza tendencji zmian w uwarunkowaniach zewnętrznych umożliwia transformację polityki finansowej firmy w sposób sprzyjający jej rozwojowi i wzrostowi wartości. Brak dostatecznej informacji w tej dziedzinie może prowadzić do zaskakującego pogorszenia ekonomicznej efektywności funkcjonowania przedsiębiorstwa, a nawet do jego upadłości, na skutek niesprzyjających zmian uwarunkowań zewnętrznych.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Zyskowność a płynność finansowa w przedsiębiorstwie

Zysku nie można utożsamiać z zachowaniem płynności finansowej. Oczywiście jest rzeczą bardzo pożądaną, aby te dwa czynniki zachowywały tendencję wzrostową, tj. aby rosnącemu zyskowi towarzyszyła stabilna sytuacja finansowa, umożliwiająca bieżące regulowanie należności z tytułu wzmożonej działalności przedsiębiorstwa. Jednak w bardzo wielu przypadkach mamy do czynienia z sytuacją, w której wzrost zyskowności jest odwrotnie proporcjonalny do zachowania płynności finansowej. Ten stan rzeczy ma miejsce głównie w przedsiębiorstwach, które do wytworzenia zysku potrzebują dużych nakładów finansowych związanych z zakupem materiałów, wykorzystaniem energii oraz dużych nakładów pracy. Wówczas przedsiębiorstwo potrzebuje środków finansowych dla sfinansowania wyżej wymienionych zakupów, opłacenia kosztów produkcji itp.

Chwila zakończenia produkcji i sprzedaży produktu nie jest równoznaczna z fizycznym otrzymaniem zapłaty. Może dojść bowiem do sytuacji, w której w przedsiębiorstwie powstały zobowiązania na tle wytworzenia zamówionego produktu, a należności za produkt nie wpłynęły. Powodów takiej sytuacji w polskich realiach jest bardzo wiele. Począwszy od dużej ilości pośredników w kanale dystrybucji, a skończywszy na niskiej kulturze polskiego biznesu. Bardzo często duże przedsiębiorstwa, wykorzystują swoją pozycję na rynku, wyznaczając odległe terminy uregulowania należności. Taka sytuacja w ostatnim czasie zainteresowała polski parlament, pod którego obrady trafił projekt ukrócenia tych praktyk i ograniczenia terminów płatności do 30 dni. Problemem projektu jest dość dowolne sformułowanie jego podmiotów. Mówi się w nim bowiem o tym, że ma on dotyczyć kontaktów handlowych między

dużymi przedsiębiorstwami z jednej strony, a firmami średnimi i małymi. Projektodawca nie precyzuje jednak kogo należy rozumieć pod pojęciem firmy średniej i małej.

Jeszcze innym obszarem, na którym spotyka się płynność finansowa z zyskowością jest sposób zagospodarowania zysku. O ile wytworzony zysk nie zostanie reinwestowany, to znaczy, zbyt duża jego część nie zostanie przeznaczona na inwestycje – wówczas można przypuszczać, że płynność finansowa zostanie zachowana bez konieczności uciekania do kredytowych sposobów utrzymania płynności finansowej.

W firmie Ster Projekt mamy do czynienia z sytuacją korzystną. Przedsiębiorstwo systematycznie zwiększa poziom zysku, przy czym wskaźniki płynności finansowej osiągają wartości zbliżone do wzorcowych. Przyczyn tego stanu rzeczy należy poszukiwać w fakcie, że główny profil działalności przedsiębiorstwa opiera się na wdrażaniu zaawansowanych technologii informatycznych. W związku z tym główne koszty skupione są na tworzeniu rozwiązań, które są w dużej mierze wartościami intelektualnymi, pracującymi na urządzeniach wyprodukowanych w wyniku złożenia ich z gotowych podzespołów renomowanych światowych producentów. Mimo wszystko zapoznając się z bilansem można dostrzec, że w analizowanym okresie poziom należności i zobowiązań cały czas utrzymuje się na poziomie będącym wielokrotnością zysku.

Współczesne przedsiębiorstwo, niezależnie od branży czy skali działalności, stoi przed koniecznością stałego monitorowania swojej kondycji finansowej. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabierają dwa podstawowe pojęcia finansów przedsiębiorstw: zyskowość i płynność finansowa. Choć często rozpatrywane oddzielnie, są one ze sobą nierozzerwalnie związane i wpływają na siebie nawzajem w sposób złożony. Zrozumienie relacji między nimi jest kluczowe zarówno dla bieżącego zarządzania firmą, jak i dla podejmowania decyzji strategicznych.

Zyskowość to miara efektywności działalności gospodarczej przedsiębiorstwa. Oznacza zdolność firmy do generowania zysku z prowadzonej działalności, który stanowi nadwyżkę przychodów nad kosztami. Wskaźniki zyskowości, takie jak rentowność sprzedaży, aktywów czy kapitału własnego, pozwalają ocenić, jak skutecznie firma wykorzystuje dostępne zasoby do tworzenia wartości dodanej. Wysoka zyskowość jest zwykle interpretowana jako oznaka zdrowej sytuacji finansowej, lecz nie zawsze idzie w parze z dobrą kondycją w zakresie płynności finansowej.

Płynność finansowa natomiast odnosi się do zdolności przedsiębiorstwa do terminowego regulowania zobowiązań bieżących. Mówiąc prościej, chodzi o to, czy firma posiada wystarczające środki pieniężne lub łatwo zbywalne aktywa, by opłacić faktury, wynagrodzenia czy podatki. Płynność jest zatem fundamentem operacyjnego przetrwania firmy w krótkim okresie. Krytyczny poziom płynności może doprowadzić do zatorów płatniczych, utraty wiarygodności kredytowej, a w skrajnym przypadku do bankructwa – nawet jeśli przedsiębiorstwo na papierze wykazuje zysk.

Relacja między zyskowością a płynnością finansową jest złożona i niejednoznaczna. Te dwa obszary nie zawsze rozwijają się równolegle. Przedsiębiorstwo może być bardzo zyskowne, generując wysokie marże operacyjne, ale mieć problemy z bieżącym regulowaniem zobowiązań z powodu długiego cyklu należności lub nadmiernych zapasów. Z drugiej strony, firma może cieszyć się wysoką płynnością finansową dzięki dużym zasobom gotówki lub linii kredytowych, a jednocześnie notować straty operacyjne. Taka sytuacja może mieć miejsce w firmach będących na wczesnym etapie rozwoju lub w okresach dekonunktury rynkowej.

Zarządzanie zyskowością w przedsiębiorstwie polega na optymalizacji struktury kosztów, przychodów oraz inwestycji w taki sposób, by maksymalizować wartość dla właścicieli. Obejmuje to decyzje dotyczące polityki cenowej, struktury produktowej, outsourcingu, czy lokalizacji działalności.

Wysoka zyskowność jest często głównym celem właścicieli i zarządzających, jednak jej realizacja może odbywać się kosztem płynności – na przykład przez inwestowanie nadwyżek w rozwój zamiast utrzymywania rezerw gotówkowych.

Zarządzanie płynnością finansową natomiast opiera się na dokładnym planowaniu przepływów pieniężnych, zarządzaniu cyklem konwersji gotówki, optymalizacji poziomu zapasów i należności oraz kontrolowaniu struktury zobowiązań krótkoterminowych. To także umiejętność negocjowania korzystnych terminów płatności, zarówno z kontrahentami, jak i dostawcami usług finansowych. W praktyce, skuteczne zarządzanie płynnością wymaga precyzyjnych prognoz, analiz wrażliwości oraz elastyczności w dostosowywaniu budżetów do zmieniających się warunków rynkowych.

Konflikt między zyskownością a płynnością objawia się często w napięciach między działami finansów i operacji. Z jednej strony, dział finansowy może dążyć do zmniejszenia zapasów i skrócenia terminów płatności, by poprawić płynność. Z drugiej strony, dział handlowy może wydłużać terminy płatności dla klientów, by zwiększyć sprzedaż i zyski. Równowaga między tymi podejściami wymaga kompromisów, dobrego zrozumienia ryzyk oraz odpowiedniego zarządzania kapitałem obrotowym.

Kryzys finansowy i jego wpływ na relację między zyskownością a płynnością doskonale ilustruje znaczenie tych pojęć w praktyce. W okresach spowolnienia gospodarczego, nawet firmy z wysoką rentownością mogą napotkać trudności w utrzymaniu płynności, szczególnie gdy klienci opóźniają płatności, a dostęp do zewnętrznego finansowania się kurczy. W takich warunkach zdolność firmy do szybkiego przekształcania aktywów w środki pieniężne może decydować o jej przetrwaniu, niezależnie od jej pozycji dochodowej.

Wskaźniki finansowe stosowane do oceny zyskowności i płynności często pokazują różne oblicza tej samej sytuacji ekonomicznej. Rentowność netto może być pozytywna, ale wskaźnik bieżącej

płynności poniżej jedności sugeruje ryzyko utraty zdolności do spłaty zobowiązań. Z kolei wysoki wskaźnik pokrycia odsetek może wskazywać na dobrą płynność w kontekście obsługi zadłużenia, mimo niskiej marży operacyjnej. Umiejętne czytanie i interpretacja tych wskaźników stanowi podstawę do właściwego zrozumienia kondycji firmy.

Zyskowość i płynność powinny być więc rozpatrywane łącznie, a nie w oderwaniu od siebie. Podejmowanie decyzji wyłącznie na podstawie jednego z tych aspektów może prowadzić do poważnych błędów strategicznych. Przedsiębiorstwa powinny dążyć do osiągnięcia zrównoważonej pozycji finansowej, w której rentowność i płynność są ze sobą spójne i wspierają długoterminowy rozwój. Równoczesne uwzględnienie tych dwóch perspektyw umożliwia tworzenie polityk finansowych odpornych na szoki rynkowe oraz zapewnia fundamenty dla wzrostu wartości przedsiębiorstwa.

Znaczenie cyklu konwersji gotówki w zarządzaniu relacją między zyskowością a płynnością jest coraz częściej podkreślane w praktyce menedżerskiej. Skracanie cyklu konwersji gotówki – czyli przyspieszanie obrotu kapitałem obrotowym – pozwala przedsiębiorstwom generować więcej środków pieniężnych z tej samej wielkości sprzedaży. To z kolei umożliwia inwestowanie w bardziej zyskowe projekty, bez konieczności zaciągania kosztownego długu. Przedsiębiorstwa, które potrafią skutecznie zarządzać czasem inkasa należności, poziomem zapasów oraz terminami płatności zobowiązań, zyskują przewagę konkurencyjną nie tylko w obszarze płynności, ale także w zakresie marżowości.

Zyskowość i płynność finansowa nie są kategoriami konkurencyjnymi, lecz współzależnymi. Ich harmonizacja stanowi jedno z najtrudniejszych, a zarazem najważniejszych wyzwań w zarządzaniu finansami przedsiębiorstw. Przedsiębiorstwo, które koncentruje się wyłącznie na zyskowości, ryzykuje utratę wypłacalności, natomiast zbyt ni nacisk na utrzymywanie wysokiej płynności może prowadzić do niewykorzystania

potencjału wzrostu. Kluczem do sukcesu jest zintegrowane podejście do planowania finansowego, oparte na realistycznych prognozach, elastyczności działania oraz stałym monitoringu wskaźników efektywności i bezpieczeństwa finansowego.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Analiza przepływów strumieni pieniężnych

Sprawozdanie ze źródeł pochodzenia funduszy i ich wykorzystania przygotowuje się w celu pokazania jak przedsiębiorstwo było zarządzane i jak obracało środkami pieniężnymi. Sporządzane jest ono na podstawie bilansu i rachunku wyników w celu uzyskania bardziej szczegółowych informacji o zmianach sytuacji finansowej przedsiębiorstwa i o przepływach jego środków pieniężnych [W. Bień „Sprawozdania z przepływów finansowych”], zmieniających jego strukturę aktywów i pasywów w ciągu danego okresu rozrachunkowego.

Rachunek przepływów pieniężnych Ster-Projekt SA w latach 1996–1998 ukazuje istotne zmiany w działalności operacyjnej, inwestycyjnej i finansowej spółki.

Przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej wzrosły z 2 917 tys. zł w 1996 roku do 27 258 tys. zł w 1998 roku. Wzrost ten wynikał głównie ze zmian w zobowiązaniach krótkoterminowych oraz korekt księgowych, w tym amortyzacji i podatku dochodowego. Spółka wykazywała dodatni wynik operacyjny, co świadczyło o zdolności do generowania gotówki z podstawowej działalności.

Działalność inwestycyjna miała charakter wysoce kapitałochłonny. Wydatki inwestycyjne w 1998 roku wyniosły 61 679 tys. zł, co było ponad siedmiokrotnie większą kwotą niż dwa lata wcześniej. Głównymi wydatkami były zakupy papierów wartościowych, co mogło wskazywać na strategiczne decyzje inwestycyjne. Jednocześnie wpływy z inwestycji wzrosły do 24 881 tys. zł, głównie dzięki sprzedaży papierów wartościowych.

Działalność finansowa przyniosła zmienne wyniki. W 1997 roku spółka uzyskała wysokie wpływy (38 989 tys. zł), głównie dzięki emisji obligacji i akcji, co pozwoliło na dynamiczny rozwój. W 1998 roku wpływy te spadły do 14 200 tys. zł, a spółka zmniejszyła swoje zobowiązania finansowe, spłacając kredyty krótkoterminowe oraz wykupując obligacje.

Łącznie przepływy pieniężne netto były dodatnie w 1996 i 1997 roku, lecz w 1998 roku spółka zanotowała odpływ środków o wartości 2 024 tys. zł. Stan środków pieniężnych na koniec 1998 roku wynosił 7 032 tys. zł, co oznaczało spadek w porównaniu do poprzedniego roku. Spółka przeznacziała znaczące środki na inwestycje, co mogło świadczyć o dążeniu do długoterminowego wzrostu, pomimo chwilowego spadku gotówki.

Sprawozdanie z przepływu środków pieniężnych jest obok bilansu oraz rachunku zysków i strat głównym elementem analizy finansowej przedsiębiorstwa. Ujmuje zmiany w stanie środków pieniężnych, ze wskazaniem na źródła powstałych zwiększeń i zmniejszeń oraz na kierunki ich wykorzystania.

Do sporządzenia sprawozdania z przepływu środków pieniężnych zostały zobowiązane jednostki, których sprawozdania finansowe podlegają badaniu i ogłaszaniu w Monitorze Polskim, zgodnie z art.64 ustawy o rachunkowości.

Przepływy pieniężne są typowym przejawem zastosowania w rachunkowości zasady kasowej. Słowo „przepływ” sugeruje, iż mamy do czynienia z dwoma strumieniami:

– wejściowym, czyli wpływem, oraz

– wyjściowym, czyli wydatkiem.

Zdarzenia niepieniężne, strumienie rzeczowe są poza obszarem badania przepływów pieniężnych. Sprawozdanie to obrazuje zmiany sytuacji finansowej jednostki wywołane przez rzeczywisty ruch pieniądza, a nie zapisy memoriałowe. Wynik końcowy wskazuje na zmiany zasobów pieniężnych jednostki, które obejmują, stany rachunków bankowych, gotówki w kasie i krótkoterminowych papierów wartościowych.

Sprawozdanie z przepływu środków pieniężnych ma dostarczyć odpowiedzi na następujące pytania:

– jakimi środkami pieniężnymi dysponowało przedsiębiorstwo w okresie sprawozdawczym?

– z jakich źródeł pochodziły te środki?

– jak te środki zostały zagospodarowane?

Podstawą sporządzania tego sprawozdania jest ustalenie nadwyżki finansowej, jaką przedsiębiorstwo wygospondarowało w danym okresie bilansowym. Nadwyżkę tę określa się jako cash flow. „Cash flow” jest sumą zysku netto i kosztów niepieniężnych (nie będących wydatkami), skorygowaną o przychody niepieniężne (nie będące wpływami). Cash flow wyraża zdolność przedsiębiorstwa do samofinansowania się, jest wynikiem gospodarowania środkami pieniężnymi przez przedsiębiorstwo.

W sprawozdaniu wyodrębnia się trzy rodzaje przepływów: z działalności operacyjnej (bieżącej), działalności inwestycyjnej (lokacyjnej) i działalności finansowej.

Działalność operacyjna (produkcyjna, usługowa, handlowa), stanowiąca podstawowy rodzaj działalności statutowej jednostki, jest głównym źródłem dopływu środków pieniężnych, na których poziom oddziałuje zwłaszcza wynik finansowy netto. Przepływy pieniężne w ramach działalności operacyjnej są

rezultatem operacji gospodarczych rzutuujących na powstawanie zysku lub straty np.

- wpływy środków pieniężnych ze sprzedaży wyrobów, robót, usług i towarów, a także z tytułu najmu i dzierżawy,
- wydatki na wynagrodzenia,
- płatności za towary, materiały, energię i usługi,
- wydatki związane z opłaceniem podatków, ceł, ubezpieczeń społecznych itp.,
- wpływy odsetek za zwłokę w spłacie należności, wydatki na odsetki karne oraz odsetki zwłoki dotyczące nieterminowego regulowania zobowiązań wobec kontrahentów, urzędów skarbowych itp.

Przepływy pieniężne w ramach działalności inwestycyjnej polegają na nabywaniu oraz sprzedaży składników majątku trwałego, wartości niematerialnych i prawnych, lokat finansowych, papierów wartościowych przeznaczonych do obrotu, udziałów i akcji. Pokazują wielkość wydatków poniesionych na powiększenie zasobów trwałych, które z kolei pozwolą w przyszłości na osiągnięcie zysków i dopływ środków pieniężnych.

Działalność finansowa obejmuje głównie pozyskiwanie i spłatę kredytów oraz pożyczek, w tym również krótkoterminowych, emisję i wykup własnych akcji, obligacji i innych papierów wartościowych, wpływy wynikające ze zwiększenia kapitału udziałowego i z dopłat do kapitału, wypłaty dywidend, spłaty zobowiązań z umów leasingu kapitałowego

Dla ustalenia wielkości przepływów środków pieniężnych z działalności operacyjnej – część A sprawozdania – przyjęto w Polsce metod pośrednią, a wzór sprawozdania został określony w ustawie o rachunkowości – zał. nr 8 i 9. Zgodnie z założeniami metody pośredniej pozycją wyjściową jest wynik finansowy netto

(pozycja rachunku zysków i strat), który następnie, poprzez dokonanie odpowiednich korekt, zostaje doprowadzony do poziomu tzw. „wyniku kasowego” Korekty dotyczą więc głównie pozycji nie kasowych lub pozycji, które spowodowały zmianę stanu środków pieniężnych, a nie zostały wykazane w rachunku zysków i strat. Wynik finansowy netto podlega:

- korekcie o koszty i przychody, dotyczące innych rodzajów działalności (inwestycyjnej, finansowej) np. zapłacone odsetki od kredytów bankowych, zapłacone dywidendy,
- korekcie dotyczącej zmian stanu środków obrotowych netto w ciągu roku obrotowego, tj. faktu, że część przychodów lub zysków nie zmienia się w przychody pieniężne, lecz pozostaje w należnościach lub wydatkowana została na przyrost zapasów, a część kosztów zmieni a się w zobowiązania,
- korekcie służącej uwzględnieniu kosztów niepieniężnych, które nie są wydatkami, np. amortyzacja, rezerwy,
- korekcie dotyczącej podatku dochodowego,
- korekcie o zyski lub straty z tytułu różnic kursowych i inne.

Potrzeba przeprowadzania kolejnych korekt wynika z faktu, iż zysku nie można utożsamiać z „posiadaniem pieniędzy”, nie można postawić znaku równości między wielkością zysku i dostępnymi środkami pieniężnymi, a więc trzeba wyeliminować te czynniki, które sprawiają, że zysk po opodatkowaniu nie może być utożsamiany ze stanem gotówki. Konieczność dokonywania wielu korekt zysku netto powoduje, iż sprawozdanie z działalności operacyjnej, sporządzane metodą pośrednią, staje się mało czytelne. Samo uchwycenie przepływów z tej działalności jest bardziej „intuicyjne”, mniej wyraźne. Nie można również mówić o zastosowaniu go do prognozowania przyszłych przepływów, ponieważ reguła prognoza rozpoczyna się od sprzedaży, czyli od przychodu, a nie zysku.

W metodzie bezpośredniej (ustawa o rachunkowości zaleca wyłącznie ubezpieczycielom, zał. nr 10) w działalności operacyjnej ujmuje się wpływy i wydatki z tej działalności według podstawowych tytułów, a następnie wykazuje się „per saldo” wpływy minus wydatki, a więc przepływy pieniężne netto z działalności operacyjnej. Metoda bezpośrednia zawiera główne kategorie operacyjnych wpływów gotówkowych oraz operacyjnych płaćności gotówkowych.

Punktem wyjścia do badania przepływu strumieni pieniężnych jest marża operacyjna, ponieważ podstawowy pieniądź dopływający do przedsiębiorstw to efekt działalności operacyjnej. Obok marży, na zmiany w zasobach pieniądza ma wpływ dynamika majątku obrotowego netto, ponieważ jego wzrost charakteryzuje strumień pieniądza odpływającego z przedsiębiorstwa a jego spadek uwalnia zaangażowane w obrocie środki pieniężne. Powyższe zmiany przedstawione są w sprawozdaniu w postaci wpływów i wydatków, dzięki czemu użytkownikom prezentowane są kwoty otrzymane od odbiorców, płaćności dla dostawców itd.

Podstawową zaletą metody bezpośredniej jest możliwość uzyskania informacji, które mogą być wykorzystane przy ocenie przyszłych przepływów środków pieniężnych. Pierwotne strumienie pieniężne, tj. wpływy ze sprzedaży i wydatki ponoszone dla ich osiągnięcia, a nie zysk netto, są z reguły punktem wyjścia przy sporządzaniu prognoz. Nawet jeśli nastąpi istotna zmiana przewidywań, to i tak informacja retrospektywna wymaga uwzględnienia.

Pewne procesy gospodarcze rozpoczęte w przeszłości mają bowiem swoje konsekwencje finansowe w przyszłości.

Należy pamiętać, że bez względu na rodzaj zastosowanej metody ostateczna wartość przepływów pieniężnych netto z działalności operacyjnej pozostaje taka sama.

W części B sprawozdania występują przepływy środków

pieniężnych z działalności inwestycyjnej. Obejmują one w przeważającej części przepływy związane z nabyciem i sprzedażą składników majątku trwałego oraz dywidendy i odsetki wynikające z działalności inwestycyjnej. Podaje się odrębnie wpływy i wydatki, ma tu bowiem zastosowanie metoda bezpośrednia. Zmiany zachodzące w stanach wartości netto środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych są następstwem ich nabycia (zakupu bezpośredniego lub wytworzenia w ramach inwestycji), sprzedaży i likwidacji, nieodpłatnego otrzymania lub przekazania oraz umorzenia. W przypadku środków trwałych zmiany są powodowane również aktualizacją ich wyceny (przeszacowania) oraz ujęciem w księgach rachunkowych środków trwałych używanych w ramach umów leasingu kapitałowego. Pomija się przemieszczenia inwestycji do środków trwałych, skutki przeszacowania środków trwałych, jak również otrzymane w roku obrotowym środki trwałe w ramach leasingu finansowego.

Kolejne pozycje sprawozdania dotyczą nabycia i sprzedaży akcji, udziałów oraz papierów wartościowych, udzielonych pożyczek i ich spłat. W sprawozdaniu wykazuje się otrzymane (ewentualnie zwrócone jako nienależne) dywidendy z lokat kapitałowych; nie ujmuje się dywidend wypłacanych własnym udziałowcom.

W części C sprawozdania podaje się przepływy środków pieniężnych z działalności finansowej. W tej grupie wykazuje się wpływy z tytułu pozyskania oraz wydatki spowodowane utratą własnych lub obcych źródeł finansowania. Wykazuje się tu również wszelkie „obciążenia” pieniężne, ponoszone w związku z pozyskiwaniem wyżej wymienionych źródeł (zapłata odsetek od kredytów i pożyczek, wypłata dywidend właścicielom, powiększenie spłat z tytułu różnic kursowych itp.)

Sprawozdanie z przepływów pieniężnych odgrywa przede wszystkim rolę informacyjną. Powinno ono służyć jako jeden z istotnych elementów kształtowania i oceny polityki finansowej firmy. Jego odbiorcami powinni być wierzyciele (zwłaszcza banki), inwestorzy, gdyż jest ono bardzo pomocne przy ocenie

wiarygodności finansowej. W ocenie zdolności płatniczej podmiotu nie można kierować się wyłącznie kryterium dodatniego, bądź ujemnego salda. Charakter salda może być na pewno uznany za zjawisko pozytywne lub negatywne, ale nie jest to jeszcze wystarczający wyznacznik zdolności płatniczej, należy ją bowiem rozpatrywać w szerszym kontekście – na tle kształtowania się innych wielkości, między innymi: stanu zapasów, należności, zobowiązań, otrzymanych i wypłaconych zaliczek, terminów płatności itp.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.